

L'escenari de Ilauna Ai, Salamina

Francesc M. Rotger

Caine, Law i Branagh durant el rodatge de *La huella*

La huella, de Mankiewicz

Soldados de Salamina

Ha arribat el moment d'abordar, al mateix temps, totes dues qüestions de les quals, habitualment, vos en parlo cada mes a les pàgines de *Temps Moderns*. És a dir: el teatre d'una banda, la història, d'una altra; i totes dues, és clar, des

del punt de vista de la seva relació amb el cinema. Sí, perquè dos espectacles dramàtics recents a les nostres cartelleres coincideixen en parlar-nos del que s'ha anomenat "memòria històrica", és a dir, recuperació o reconstrucció, per als espectadors contemporanis, d'allò que s'esdevingué a la Guerra Civil Espanyola (just ara se n'està tramitant, justament, una llei, al parlament de l'Estat). I són dues històries, també, que s'han portat al cinema.

M'estic referint, per ordre d'aparició en escena, a *Ay Carmela*, peça de fa vint anys, del valencià José Sanchís Sinisterra, que fa disset portà al cinema Carlos Saura, probablement en una de les seves millors realitzacions, que, de fet, va arrasar a la gala corresponent dels premis Goya (tot i que, com sabeu, això tampoc no és símptoma indefectible que la pel·lícula sigui memorable), emportant-se, entre d'altres, els premis a la millor pel·lícula, millors intèrprets protagonistes (Carmen Maura i Andrés Pajares), millor actor de repartiment (Gabino Diego) i millor guió (de Saura mateix, amb col·laboració amb Rafael Azcona). *Ay Carmela* va nèixer per al teatre, i per al teatre l'ha recuperada Miguel Narros, amb uns esplèndids Verónica Forqué i Santiago Ramos. En canvi, *Soldados de Salamina* va ser, de bon començament, i com és ben sabut, una novel·la, i de molt d'èxit, del gironí d'adopció Javier Cercas. Després vingué l'adaptació cinematogràfica, discutida (a mi em va agradar, i bastant; tot i que l'ambientació gironina, tot s'ha de dir, representa un dels seus encants), de David Trueba, amb Ariadna Gil i Ramon Fontserè (d'Els Joglars). I, a continuació, la versió escènica, a càrrec de Joan Ollé, creador d'un programa de televisió de culte, *L'illa del tresor* (a banda de la seva trajectòria teatral, molt destacada) i amb la col·laboració de Joan Manuel Serrat i Paco Ibáñez a la seva banda sonora (sobre *Suspiros de España*, evidentment).

Però parlem encara una mica més de cinema i teatre. Aquests dies hem pogut veure una segona adaptació a la pantalla de la peça dramàtica *Sleuth*, d'Anthony Shaffer, que nosaltres coneixem amb el títol de les seves traduccions a l'espanyol, *La huella*. El duel entre Laurence Olivier i Michael Caine que Joseph L. Mankiewicz va realitzar allà pel 1972, ja formava part de la mitologia actoral. Ara, Michael Caine ha adoptat el paper d'Olivier i ha cedit el seu a Jude Law, que n'és un digne contrincant. Kenneth Branagh (han passat gairebé vint anys del seu *Henry V*, que ens va donar a conèixer Emma Thompson!) ha comptat amb la complicitat, al guió del Premi Nobel Harold Pinter. La seva *Huella* és molt diferent. Però força interessant. ■